

Achiziții Publice | Cristina IVAN, Managing Partner Ivan si Asociatii: Arhitectura colectiva a ofertei - Cine oferteaza, ce se evalueaza, cui i se atribuie si cine, în realitate, executa

Dorinta omului de a construi, de a dezvolta, de a crea infrastructuri care depasesc limitele generatiilor anterioare atinge, în fiecare epoca, noi praguri de complexitate. Tuneluri sapate sub orase dense, poduri suspendate peste ape dificile, retele feroviare care traverseaza reliefuri instabile — fiecare astfel de proiect este expresia unei acumulari de cunoastere, specializare si coordonare tehnica. Aceasta complexitate nu este însa doar inginereasca. Este, în egala masura, juridica, noteaza [Cristina Ivan](#), Managing Partner Ivan & Asociatii, într-un editorial publicat in *Revista de Achizitii Publice*, ediția din luna martie 2026.

În procedurile de achizitie publica, sistemul a recunoscut demult ca marile proiecte nu pot fi realizate prin capacitatea izolata a unei singure entitati. Directivele europene si legislatia nationala consacra posibilitatea participarii la licitatii prin cumularea capacitatilor: experienta similara provenind de la o entitate, personal-cheie de la alta, resurse tehnice sau financiare de la o a treia. Sistemul nu doar permite aceasta pluralitate. O presupune. Oferta admisibila este rezultatul unei structuri juridice compuse din contributii multiple, fiecare evaluata distinct, fiecare considerata necesara pentru realizarea obiectivului public.

De aici începe însa o confuzie conceptuala care merita formulata limpede. Cine oferteaza, în realitate? Ce se evalueaza? Cui i se atribuie? Și cine executa? Raspunsul formal indica un ofertant sau un lider de asociere. Raspunsul substantial indica o configuratie juridica plurala de capacitati complementare. Aceasta distinctie nu este semantica, ci produce consecinte juridice concrete.

Autoritatea contractanta nu ignora aceasta pluralitate, ci, dimpotriva, o analizeaza meticulos. Verifica angajamentele ferme de sustinere. Evalueaza experienta fiecarei entitati. Confirma îndeplinirea cerintelor pentru fiecare componenta tehnica relevanta. Decizia de atribuire nu se fundamenteaza pe simpla existenta a unui semnatar al ofertei, ci pe validarea unei arhitecturi de capacitati. Aceasta arhitectura este conditia posibilitatii proiectului deoarece fara una dintre componente, oferta nu ar fi admisibila. Fara una dintre competentele asumate, contractul nu ar putea fi executat. Oferta câstigatoare nu este, în substanta ei, performanta unei entitati, ci rezultatul unei integrari functionale de capacitati complementare.

Momentul atribuirii nu transforma aceasta configuratie într-o entitate singulara. Îi confera doar forma juridica. Ceea ce se atribuie nu este „puterea” unei singure persoane juridice de a executa lucrarile, ci dreptul si obligatia unei structuri organizate de a pune în opera capacitatile validate în etapa de evaluare. Aceasta structura nu este un conglomerat întâmplator, este o organizare coerenta în care fiecare participant are un rol determinat, identificabil si indispensabil.

Uneori confuzia cu privire la existenta acestei realitati pleaca din simplul fapt ca, atât în etapa de evaluare, cât si în

implementare, corespondenta se poarta prin intermediul unui reprezentant împuternicit sau al liderului asocierii. Aceasta individualizare are o ratiune practica evidenta: autoritatea contractanta are nevoie de un interlocutor unic care sa raspunda pentru ansamblul structurii, dar reprezentarea nu înseamna absorbtie.

În persoana liderului nu se cumuleaza experienta celorlalti. Nu se transfera specializarea tehnica. Nu se dizolva identitatea juridica a contributiilor distincte. Liderul este canalul formal de comunicare, dar structura colectiva este titularul real al capacitatilor care fac posibila executarea contractului.

Participantii la aceasta configuratie plurala nu sunt entitati „auxiliare” sau de categorie secundara. Ei sunt elemente esentiale într-o arhitectura fara de care rezultatul urmarit — atribuirea si executarea contractului — nu ar putea fi atins.

De altfel, nici legislatia nu îi califica drept accesorii, dimpotriva, permite în mod expres cumularea capacitatilor si verifica distinct fiecare contributie. Daca o contributie este esentiala pentru calificare si atribuire, ea nu poate deveni juridic irelevantă în fazele ulterioare — fie ca vorbim de contestarea unui act al autoritatii, fie de apararea drepturilor aferente componentei asumate în executare.

Simplificarile administrative sunt utile si necesare, caci ele asigura eficienta procedurala, claritatea comunicarii, trasabilitatea raspunderilor formale. Dar ele nu pot anula natura colectiva a performantei asumate si nu pot redistribui, prin mecanisme pur formale, drepturi si obligatii care apartin, în substanta lor, unor entitati distincte.

Cine oferteaza? O structura organizata. Ce se evalueaza? Capacitati integrate. Cui i se atribuie? Unei configuratii functionale. Cine executa? Ansamblul coordonat al entitatilor care au facut posibila calificarea. Pentru ca, în ultima instanta, nu atribuim contracte unor nume înscrise pe o pagina. Atribuim responsabilitatea realizarii unor obiective publice unor arhitecturi de competente. Iar aceste arhitecturi sunt, prin definitie, colective.